

Voor altijd van jou

Maya Banks bij Boekerij:

Ademloos-trilogie

Geheim verlangen

Gevaarlijke liefde

Vurige obsessie

Verleiding-trilogie

Zoete overgave

Zoete verleiding

Zoete weelde

Zoete verwachting

Zoete bezitting

Zoete overgave

Overgave-trilogie

Laat me nooit meer los

Ik geef me over

Voor altijd van jou

Maya Banks

Voor altijd van jou

ISBN 978-90-225-7479-9

ISBN 978-94-0230-616-3 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Taking it all*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Utrecht

© 2014 Maya Banks

© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Carrie, met heel mijn hart

1

Chessy Morgan parkeerde bij het Lux Café in Houston. Haar ogen werden groot van verbazing toen ze de auto's van zowel Kylie als Joss al op de parkeerplaats zag staan.

Dat Kylie er al was, sprak vanzelf. Zij was altijd stipt op tijd. Maar Joss? Die kwam altijd en overal te laat. Chessy en Kylie moesten vrijwel altijd wachten op Joss, die dan lachend het restaurant binnenstormde waar haar vriendinnen al een tijd aan een tafeltje zaten, en vervolgens haar overbodige verontschuldiging aanhoorden.

Want tja, wie werd er nou boos op Joss? En dan nog wel over zo iets onbelangrijks stiptheid? Joss was zo hartelijk en lief dat ze overal de zon liet schijnen. Na Carsons dood had ze een lange weg afgelegd, van treurende weduwe naar wie ze nu was. Gelukkig. Verlieft. Getrouwd met Dash, de beste vriend van haar overleden man. Chessy was echt blij voor allebei haar vriendinnen. Joss en Kylie hadden allebei hun ware liefde gevonden. Dat was voor Kylie een mijlpaal. Ze had gigantische stappen gezet in haar leven en het was haar eindelijk gelukt om de demonen uit haar verleden te bedwingen.

Kylie had in Jensen iemand van haar eigen niveau gevonden en ze vormden een fantastisch stel. Chessy had er geen moment aan getwijfeld dat Jensen perfect bij Kylie paste.

Kon Chessy maar zeggen dat haar eigen liefdesleven net zo volmaakt was als dat van haar vriendinnen.

Met een zucht stapte ze uit haar Mercedes SUV en keek er weemoedig naar. Toen Tate hem haar cadeau deed, had ze zich even afgevraagd waarom hij in hemelsnaam een zevenpersoonsauto voor haar had uitgekozen. Maar daarna had hij haar aangekeken met die charmante glinstering in zijn ogen en zei hij dat het een prima auto was voor hun kinderen. De kinderen over wie ze zo vaak

hadden gepraat aan het begin van hun huwelijk. Samen hadden ze gedroomd over een groot gezin en een huis vol kinderen, liefde en lachende stemmen. Maar de laatste tijd wilde Tate niet meer over kinderen praten.

Hij was druk bezig met het uitbouwen van zijn eigen zaak nadat zijn zakenpartner hem in de steek had gelaten. Hij wilde wachten met kinderen tot hij stevige grond onder zijn voeten had. Maar Chessy vroeg zich af of die dag ooit zou aanbreken. In het afgelopen jaar had ze het onderwerp niet durven aansnijden.

Ze had het gevoel dat Tate steeds meer afstand van haar nam, dat zijn carrière voorop stond en zij op de tweede of derde plaats kwam. Eigenlijk had ze geen idee hoe ver ze inmiddels was gezakt op zijn prioriteitenlijstje.

‘Jezus, Chessy. Stel je niet zo aan. Zo erg is het niet. Tate houdt van je. Jij houdt van hem. Je moet gewoon geduldig zijn en deze periode uitzitten. Alles komt goed,’ mompelde ze in zichzelf.

Terwijl ze het restaurant binnen liep verzamelde ze moed om haar vriendinnen te begroeten. Haar gezicht mocht niets laten zien van haar sombere gedachten. Ze moesten zich niet nog meer zorgen gaan maken. Ze wisten al maanden dat niet alles liep zoals ze wilde. Zodra ze dachten dat Chessy het niet zag, wisselden ze blikken uit. Maar haar ontging niets. De bezorgde blikken. De twijfel in hun ogen. Ze wist dat haar vriendinnen heel ongerust waren over haar relatie met Tate. Maar zelf waren ze allebei gelukkig. Intens gelukkig. En Chessy wilde hen niet meesleuren in het moeras van haar eigen ellende.

Zij was eigenlijk de gangmaker van het stel. Degene op wie iedereen rekende om de boel te laten bruisen, om de stemming erin te krijgen. Haar gevoelens kon ze totaal niet verbergen, of die nu positief of negatief waren. Ze was een open boek. Als ze gelukkig was, was ze ook echt gelukkig. Uitgelaten. Sprankelend. Bruisend zelfs, zoals haar vriendinnen haar vaak vertelden. Het punt was dat haar vrienden ook dwars door haar façade keken als ze niet gelukkig was. Toneelspelen had geen enkele zin.

Toch rechtte ze haar rug en glimlachte ze opgewekt terwijl ze naar het tafeltje liep waar Kylie en Joss al zaten te kletsen.

‘Goddank, daar ben je!’ riep Kylie uit. Ze greep Chessy’s hand beet en trok haar op de ronde bank die om het tafeltje heen liep.

‘Joss straalt helemaal en heeft zo’n ‘ik heb een geheimpje’-blik in haar ogen, maar ze wilde geen woord loslaten voordat jij er was.’

Chessy plofte op de bank neer en grinnikte om Kylies verontwaardiging. Haar akelige gevoelens verdwenen naar de achtergrond – hoe kon het ook anders als ze bij haar twee beste vriendinnen was? Alleen al hun aanwezigheid verjoeg de trieste stemming die de laatste tijd een vast ingrediënt van haar leven was geworden.

‘Aha, ik zie meteen wat Kylie bedoelt, Joss,’ zei Chessy, die haar vriendin eens nauwlettend opnam. ‘Je kijkt als een kat die van de room heeft gesnoept. En je straalt helemaal. Dus vertel op. Alle zusters zijn aanwezig en ze staan te trappelen. Terg me niet langer, want ik garandeer je dat Kylie aan mijn kant staat als ik de duimschroeven tevoorschijn haal. Dat arme kind heeft lang genoeg moeten wachten tot ik hier was. Voor de draad ermee!’

Kylie knikte heftig en alle ogen waren gericht op Joss, die verruikt lachte zodat haar mooie gezicht straalde. Het was alsof Chessy een stomp in haar maag kreeg. Joss zag er echt stralend uit en zo intens gelukkig dat het bijna pijn deed aan Chessy’s ogen. Maar ze verdomde het om dit heerlijke moment voor haar vriendin te bederven door ook maar iets te laten merken van haar eigen ellende.

‘Dash en ik zijn zwanger,’ zei Joss vol blijdschap. ‘Ik ben zwanger, bedoel ik,’ zei ze. Haar gezichtsuitdrukking werd zacht en haar ogen glansden van liefde en geluk. ‘We krijgen een baby!’

Kylie slaakte een gil en trok Joss onmiddellijk in haar armen. Ze drukte haar dicht tegen zich aan en lette niet op de geschrokken blikken van de mensen aan de tafeltjes om hen heen.

Chessy kwam meteen overeind, al voelde ze zich verloren, en haastte zich naar de andere kant van de tafel, want Kylie zat tussen haar en Joss in. Ze schoof over de ronde bank naar Joss toe en trok haar los uit Kylies omhelzing.

‘Ik ben zo blij voor je,’ fluisterde Chessy, zodat Joss niet kon horen dat ze een brok in haar keel had.

Joss knuffelde haar, pakte toen haar schouders beet en hield haar even op een afstandje om haar eens te bekijken.

‘Dank je,’ zei Joss rustig. ‘Ga je ons nu dan misschien vertellen wat er met je aan de hand is en waarom je er zo ongelukkig uitziet? Gaat het om Tate? Gaat het nog slechter tussen jullie?’

Chessy zuchtte gelaten. Ze had moeten weten dat ze haar beste vriendinnen natuurlijk niet voor de gek kon houden. Terwijl ze juist de stemming niet wilde bederven, nu Joss zich baadde in de gloed van haar nieuws, haar heerlijke nieuws, een langgekoesterde wens die uitkwam.

Ze pakte Joss' hand en kneep er zachtjes in. 'Op dit moment gaat alle aandacht naar jou, vriendinnetje. Over mijn kommer en kwel praten we een andere keer. Nu horen we een toast uit te brengen op de aanstaande moeder en plannen te maken voor leuke dingen zoals babykleertjes en het kiezen van een naam! O jee, Kylie! We moeten een stoere babyshower voor Joss organiseren. Eentje waar iedereen versteld van staat. En de jongens betrekken we er ook bij, ook al gaan die natuurlijk jammeren dat het echt een meidending is.'

Kylie en Joss keken elkaar even aan, toen ze dachten dat Chessy niet oplette. Chessy perste even haar tanden op elkaar. Ze wilde absoluut niet dat haar vriendinnen zich zorgen om haar maakten.

'Denk je dan echt dat ik alleen maar bezig ben met mijn eigen heerlijke nieuws over mijn zwangerschap, dat ik verder niets belangrijk vind?' Joss' stem klonk vermanend, al was het dan een liefdevolle vermaning.

Joss was er de vrouw niet naar om ooit onaardig of gemeen te doen. Zo was ze gewoon niet. Ze was de vriendelijkheid zelf en Chessy was nog nooit van haar leven iemand tegengekomen die zo'n groot, vergevingsgezind hart had.

Chessy stak haar handen op. 'Ik weet het, lieverd, ik weet het. Echt. Maar ik wil liever niet over mijn gedoe praten op een dag die feestelijk hoort te zijn. Er is ook verder niets veranderd. Gewoon hetzelfde als altijd. Ik ben gewoon een slappe huilebalk. Het komt vast wel weer goed.'

Joss' blik straalde liefde uit, zo veel liefde voor haar beste vriendin dat er bijna tranen in Chessy's ogen sprongen.

'Ik weet dat het vast moeilijk is om te horen dat ik zwanger ben,' zei Joss zacht. 'Ik weet dat jij ook graag kinderen zou willen. Dat Tate dat ooit ook wilde, maar dat hij het op de lange baan schuift. En laatst hadden we het er nog over dat jij nu zelfs begint te twijfelen aan je eigen redenen waarom je naar een kindje verlangt. Toen

waren we het er nog over eens dat Tate en jij eerst deze rottijd achter de rug moeten hebben, omdat een baby de zaken anders alleen maar ingewikkelder maakt.’

Chessy wilde niet liegen tegen de vrouwen van wie ze het meest hield. Haar beste vriendinnen. Haar zusjes. Haar rotsen in de branding.

‘Natuurlijk steekt het een beetje, dat ontken ik niet. Oké, het steekt heel erg,’ zei ze toen ze Kylies blik opving. Denk maar niet dat wij daar intrappen, vriendinnetje, zei die blik. ‘Jullie weten ook heus wel dat ik kinderen had gewild. Een groot gezin. Ik wil wat ik zelf als kind heb moeten missen. Een hele groep kleintjes om me heen, die zich geborgen en veilig voelen, die weten dat ze gewenst zijn en dat hun moeder met heel haar hart van hen houdt.’

‘Jij wil hen geven wat je zelf nooit van je ouders hebt gekregen,’ zei Kylie zacht.

Chessy wierp haar een blik van verstandhouding toe. Wat hun jeugd betrof hadden ze één ding gemeen: ze waren allebei ongewenst. Maar daar hield de overeenkomst op. Kylies jeugd was dankzij de mishandeling door haar onmenselijke vader een hel geweest.

Chessy kon niet zeggen dat ze was mishandeld, lichamenlijk of verbaal. Maar het had geleken alsof ze gewoonweg niet bestond voor haar ouders. Chessy was een ongewenst kind van ouders die nooit kinderen hadden willen hebben. Ze pasten zich totaal niet aan toen ze eenmaal een kind kregen. Hun leven bleef precies hetzelfde, waarbij Chessy alleen maar een irritante sta-in-de-weg was. In haar jeugd was ze verwaarloosd, niet mishandeld, maar soms werd verwaarlozing beschouwd als een vorm van mishandeling. Lichamenlijk hadden haar ouders haar geen kwaad gedaan, maar op emotioneel gebied? Absoluut.

Tate wist hoe Chessy’s jeugd was geweest, kende haar herinneringen aan de tijd dat ze zich eenzaam en genegeerd had gevoeld. Hij was er razend om geweest en had gezworen dat zij zich nooit zo zou voelen zolang ze bij hem was. Toch voelde ze zich nu zo. Voor hem had ze altijd op de eerste plek gestaan. Haar wensen, haar behoeften, haar verlangens die ze soms uitsprak, maar meestal voelde Tate ze intuïtief aan en vervulde hij ze voordat Chessy iets hoefde te vragen. Vaak gaf hij haar wat ze nodig had, voordat ze zelf besepte wat

ze wilde. Hij had altijd meer dan zijn best gedaan om haar alles te geven wat ze als kind tekort was gekomen.

God, wat verlangde ze terug naar die tijd. Ze wilde dat hij weer haar man was. Dat alles weer was zoals in die tijd voordat hij eigen baas werd en een bedrijf in financiële dienstverlening opzette. Met een partner die hem vervolgens in de steek liet, waarna hij in zijn eentje al hun klanten moest overnemen.

En diep van binnen wist ze dat Tate het nog steeds belangrijk vond om haar alles te geven wat ze nodig had. Hij wilde dat het haar aan niets ontbrak. Financieel. Ze wist wel dat hij het goed bedoelde, maar geld stond niet boven aan haar verlanglijstje. Financiële zekerheid was mooi en aardig, maar moest dat dan ten koste gaan van haar huwelijk? Ze wilde gewoon haar man terug. De man voor wie haar emotionele behoeften het allerbelangrijkst waren. Niet haar financiële behoeften. Want geld kon geen vervanging van liefde zijn, geen vervanging van de man van wie ze ongelooflijk veel hield. Hoe kon ze hem dat aan zijn verstand peuteren zonder een breuk tussen hen te veroorzaken? Misschien zou zo'n breuk onherstelbaar zijn. En dat zou ze gewoon niet overleven. Niets was belangrijk genoeg om te riskeren dat ze Tate kwijtraakte. Daarbij vergeleken waren haar behoeften niets anders dan lachwekkende onzekerheid en aanstellerige afhankelijkheid. De meeste vrouwen zouden in hun handjes knijpen met een man die zich elke dag uit de naad werkte om zijn echtgenote alles te kunnen geven. Hoe moest ze hem in godsnaam uitleggen dat materiële zaken haar helemaal niets zeiden, als die ten koste gingen van haar huwelijk en een steeds grotere kloof tussen hen veroorzaakten?

'Moppie, hoe gaat het nu tussen jou en Tate?' Joss fronste bezorgd haar wenkbrauwen. 'We hebben het er al zo vaak over gehad, en toch heb ik steeds het gevoel dat je ons niet alles vertelt. Dat je in elk geval een deel van je gevoelens voor ons verbergt. Maak je je nog steeds zorgen dat hij vreemdgaat?'

Chessy haalde diep adem. Alleen al het idee, hoe vluchtig dan ook, dat Tate haar ooit zou bedriegen, maakte haar zo radeloos dat ze het zo snel mogelijk van zich af moest zetten. Ze had er echt spijt van dat ze die angst ooit met haar beste vriendinnen had gedeeld, terwijl Tate er helemaal geen aanleiding voor had gegeven.

‘Ik weet dat hij van me houdt,’ zei Chessy vol overtuiging. ‘Ik weet dat hij niet vreemd zal gaan. Dat is zijn eer te na. Als hij iets met een andere vrouw zou willen beginnen, zou hij daar eerlijk voor uitkomen en een scheiding aanvragen. Dat weet ik zeker.’

God, het woord scheiding zorgde voor een golf radeloosheid die door haar hart en ziel raasde, ook al wist ze dat het niet nodig was. Maar het idee dat er een definitief einde aan haar huwelijk kon komen, zorgde voor totale paniek. Bij die gedachte kon ze echt niet stilstaan.

‘Maar liefde hoort je niet zo’n ellendig gevoel te bezorgen,’ zei Kylie vriendelijk.

En na haar worsteling met een aflopende relatie, zo kort geleden, wist Kylie dat maar al te goed. Als ze Jensen geen schop onder zijn kont had gegeven, had hij het misschien uitgemaakt, ‘voor haar eigen bestwil’, en zouden ze nu waarschijnlijk nog steeds uit elkaar zijn – en doodongelukkig.

‘Hij weet niet dat hij me ongelukkig maakt, omdat ik hem dat niet vertel,’ zei Chessy zachtjes. ‘Dat ligt helemaal aan mij. Ik kan niet van hem verwachten dat hij iets doet als hij niet weet dat er een probleem is. Ik geef toe dat ik laf ben. Het liefst zou ik hem smeken om minder energie in het bedrijf te steken, hem vertellen dat ik een dikke bankrekening niet belangrijk vind. Maar aan de andere kant vind ik dat ik gewoon flink moet zijn en nog heel eventjes moet volhouden totdat alles weer op zijn plek is gevallen en ik mijn man terugkrijg en alles weer wordt zoals het ooit was.’

Joss en Kylie zuchtten allebei gelaten. Dit hadden ze al zo vaak gehoord. Chessy wist dat haar vriendinnen het niet eens waren met haar gedachtegang en de manier waarop ze haar probleem aanpakte. Maar ze hielden van haar en steunden haar onvoorwaardelijk.

Ze erkende ook wel dat ze terecht gefrustreerd waren vanwege haar houding. Ze luisterden naar haar gejammer om een probleem dat ze niet echt wilde bespreken, laat staan oplossen. Chessy wist dat ze haar kop in het zand stak en haar ogen sloot voor haar huwelijksproblemen, maar als zich er echt in verdiepte, zou ze toegeven dat er echt iets mis was. En daar was ze nog niet aan toe. Nog niet.

‘Aanstaande vrijdag is onze huwelijksdag,’ zei Chessy geforceerd opgewekt, om de sfeer een beetje te verbeteren. ‘Tate heeft me een

gezellig etentje beloofd in het restaurant waar we altijd naartoe gaan op onze trouwdag. Geen mobieltjes. Geen zaken. Hij neemt eerder vrij zodat we het hele weekend voor onszelf hebben. En,' zei ze langzaam, om de spanning op te voeren, 'hij zegt dat hij heel concrete plannen heeft gemaakt voor na het etentje, dus ik kan bijna niet wachten. Volgens mij zal één weekend helemaal voor onszelf met z'n tweetjes geweldig zijn voor mijn onterechte twijfels en onzekerheid. Ik had het nooit zo ver moeten laten komen. Het ligt natuurlijk aan mij dat ik niet goed communiceer met Tate, dat ik hem niet vertel dat ik me ongelukkig voel. Maar dit weekend zijn we met z'n tweetjes en draait het alleen om ons. Ik ben vast van plan om met hem te praten over... alles.'

Kylie en Joss keken allebei opgelucht.

'Dat is fantastisch, moppie,' zei Joss.

'Ik ben zo blij dat je die stap nu eindelijk zet,' zei Kylie. 'Ik ben het met je eens. Zo'n weekend met z'n tweetjes is precies wat je nodig hebt om je weer lekker te voelen. En een gesprek met hem, om eindelijk te vertellen hoe je je de afgelopen tijd hebt gevoeld, is echt een stap in de goede richting. Ik kan me niet voorstellen dat Tate niet hemel en aarde beweegt om jou weer gelukkig te maken. Maar zoals je zelf al zei, eerst moet hij weten dat er überhaupt een probleem is, voordat hij het kan oplossen.'

Chessy lachte en in haar hart leek de zon weer te gaan schijnen door de warme, onvoorwaardelijke liefde van haar vriendinnen. Meestal was zijzelf degene die kwistig met adviezen strooide en dreigde om Joss en Kylie een schop onder hun kont te geven als ze hun levensgeluk in het gedrang lieten komen. Eigenlijk was ze een verdomde hypocriet dat ze haar eigen adviezen niet opvolgde. Als zij hen altijd vertelde wat ze het beste konden doen, moest ze op z'n minst hun advies ook eens uitproberen. Vooral zulk goed advies.

Maar nu was het welletjes. Ze nam zich voor om er een onvergetelijk weekend van te maken. Samen met Tate zou ze hun liefde nieuw leven inblazen. Tijdens een heerlijk weekend van gezelligheid en liefde zou ze met hem praten over haar groeiende wanhoop. Het werd tijd om weer eens wat ruggengraat te tonen en te gaan staan voor haar eigen leven en haar relatie met de man van wie ze hield, met heel haar hart en ziel.